

Současná vláda je první, která se hrdě hlásí k tomu, že neslouží svému národu

radiouniversum.cz/vidlak-2d-soucasna-vlada-je-prvni-ktera-se-hrde-hlasi-k-tomu-ze-neslouzi-svemu-narodu

8. srpna 2023

Vidlák Díl 2/6

Text 8.8.2023 32 min Přehrát

#Demokracie #Svoboda

Jednotlivci dnes mají na internetu takové publikum, že soutěží s čteností nebo sledovaností mainstreamových médií, ať již jde o noviny nebo televizní kanály, o časopisech snad ani nemluvě. Lidem nejspíš přestávají stačit média, která píší a vysílají v jednom duchu, podobně jako kdysi, zvláště když skončily časy hojnosti. Náš host, populární bloger Daniel Sterzik, alias Vidlák, to považuje za doprovodný příznak blížícího se dějinného zlomu, a v předchozí části našeho rozhovoru mimo jiné uvedl: „Prostě společnost si stále více uvědomuje, že to, jak to děláme, vlastně nevede k tomu, co bychom chtěli. Nevede to k žádnému rozumnému výsledku. A tak se ve společnosti začíná objevovat něco, co tu ještě před pár lety nebylo: Lidé začínají přemýšlet, jak to dělat jinak.“

Martina: Vidláku, vysvětli mi jednu věc, ty jsi popsal chování médií, mnoha médií mainstreamových i médií veřejné služby, tak jak je to možné, že se tady najednou zrodila armáda novinářů, která úplně

rezignovala na původní poslání novináře být hlídacím psem společnosti, demokracie, poctivosti, podnikání? Co se to stalo? Máš pro to vysvětlení ty, který do médií delší dobu přispíváš, a patříš k nim?

Vidlák: To se nestalo teď. Stalo se to už vlastně před třiceti lety, akorát teď to konečně dokončili. A já, čím víc do toho vidím, tím víc si říkám, že tohle je to, na co jsme rezignovali my, jako občané ve společnosti. Největší lež od roku 89 nebyla privatizace, ani to, že je západní a skvělé žít na dluh. Největší lež byla, že občanská společnost, která se tady začala budovat, je pro nás. To není pravda. Ta nebyla pro národ, ta se budovala pro některé neidentifikovatelné, nebo snadno identifikovatelné mocenské skupiny. Média veřejné služby, Česká televize, se nebudovala proto, aby sloužila tomuhle národu. Ta se budovala proto, aby sloužila nějakým mocným, někde. To platí i pro ostatní média. Vychovávání novinářů, vychovávání dětí, nebo prostě snaha o to, jak bych to řekl – prostě v posledních třiceti letech, se především tahle záležitost zaměřila na to, aby všichni novináři v podstatě mluvili stejně. Vylézají z jedné fakulty, jezdí na stejné stáže, mají za sebou další stejné struktury, které jim pomáhají – politické neziskovky – to se všechno propojilo. Svým způsobem se dokázali postarat o to, že v každé seděl někdo, kdo těmhle politickým neziskovkám nasypal, nejdříve se to zaplatilo zvenčí – zaplatil to nějaký Soros, nebo jiný miliardář, a teď už se to platí ze státního rozpočtu. Vždyť oni si krásně zaplatili pochod institucemi, postarali se o to, aby tam pokaždé byli, což je taky celý důvod, proč třeba KDU bez problému seděla vlastně téměř v každé vládě, ve které mohli být. Tam nebyl žádný důvod, vždycky se obětovali, že tam půjdou i s těmi zlými socany, když tam hrozí komunismus, takže tam stejně šli, protože bylo jasné, že je zapotřebí nasypat těmto strukturám, aby fungovaly proti tomuto národu.

A teď se stalo jediné, že když přišla tahle vláda, tak ta to teprve zkompletovala. Doted' tam vždycky někdo překážel, ať to byl konzervativní Klaus, kterému se nelíbila zelená agenda, Zeman,

velmi silná osobnost, který si dělal všecko po svém, a i ten Babiš byl víc svůj, ať už je jakýkoliv, tak prostě byl víc svůj – a teď poprvé se to konečně podařilo, že celá vláda, tedy stejná struktura, nebo stejná skupina má vládu, má Parlament, Senát, má Ústavní soud a prezidenta. A tak je to najednou vidět. Doted' nemohli, doted' tomu alespoň někdo trošku překážel. Ale plán, jak to udělat, se nastolil už dávno: Budeme vychovávat novináře, budeme si je brát na stáže do zahraničí, kde jim vysvětlíme, jak mají psát, co je to svoboda a demokracie, a co je jejich pojetí pravdy – a oni to dělají.

Martina: Bereš to jako jev shodný pro celou Evropu, nebo bys některé země vytkl před závorku? Ty jsi třeba řekl, že taková jednota médií by neprošla ani v Británii, která už také v tomto potlačování svobody projevu postoupila. Víme, jak se dnes chová BBC, ale přesto jsi ji vytkl nepatrně před závorku. Tak jak je to? Je to shodný jev pro celou Evropu, pro západní svět?

Vidlák: Spíš bych to řekl takhle, že v různých zemích, nebo v různých médiích se ještě najdou výrazné osobnosti, které třeba tomuhle trendu nepodlehly – z mnoha důvodů. A mohli bychom asi vyjmenovávat. Ale na Západě, ale i leckde jinde, to není tak jednoduché. Já myslím, že Česká republika je unikát v tom, že tady se to tedy podařilo úplně dokonale. Ale ono to tak bylo vždy. Češi vždycky, když dostali nějaké zadání, tak ho zpravidla splnili na jedničku. Za každé doby.

Martina: Takže myslíš, že jdeme příkladem?

Vidlák: Tak podívej se, za socialismu jsme svým způsobem v komunismu pokročili víceméně nejdál. Vždyť u nás byla společnost nejvíc rovnostářská, ale zároveň jsme se tu všichni najedli, a útlak nebyl zase v posledních letech až tak hrozný. To ne. A opravdu jsme ten „socík“ celkem dotáhli tam, kam až to šlo. Ale pak jsme zjistili, že to nejde, a tak jsme začali dělat kapitalismus, a taky jsme ho dotáhli, až kam to šlo. Možná, že Češi trošku všechno dělají až ad absurdum, takže to vždycky fakt dotáhneme až do konce. A protože

se řeklo, že pravda má vypadat takhle, novináři mají sloužit pravdě tímto způsobem, tak jsme i Američanům a Britům předvedli, že to opravdu umíme nastavit.

Martina: Ale přesto všechno víme, jak se třeba v poslední době chová Amerika, co se týká svobody projevu. Amerika, která byla pro nás vždy etalonem, a Lid versus Larry Flint dokonale vystihoval to, jak moc jsou pro ně svoboda a svobodný projev důležité. Neumím si představit, že by třeba v případě, kdy Amerika vedla válku ve Vietnamu, nebo v Iráku, někdo zakazoval nějaká média, nebo aby je rušil. Vyskytl se, pokud vím, incident, kdy jeden z nejslavnějších amerických listů chtěl uveřejnit přísně tajné materiály o vietnamské válce, které by hodně uškodily vládě, a ta se mu v tom pokoušela zabránit, protože každá vláda se pokusí nepodřezat si větev, na které sedí. Ale nakonec nejvyšší americký soud rozhodl, že vláda nesmí tisku bránit, aby byl materiál zveřejněn, a tak skutečně zveřejněn byl. Ale dnes už si tím nejsem jistá. Jak to vidíš ty?

Vidlák: Já bych řekl, že tato situace je nová v tom, že velká média se stávají spojencem vlády, protože už jenom vláda je dokáže zachránit. Velká média se dnes neuživí. I u nás. Vždyť veškerá velká média buď vlastní někdo velmi bohatý, nebo to musí být z nějakých poplatků, prostě ze státních peněz, ale sami se neuživí. Vždyť teď byly pokusy, když pan Klíma dělal svou protidezinformační agendu, a její hlavní součástí bylo, že se nasype hodně miliónů peněz těm správným médiím. Oni se prostě neuživí sami. To předtím nebylo. Za války ve Vietnamu byla média bohatá, měla rozpočet, mohla si dovolit všechno. Mohla stát proti vládě jednoduše proto, že se užívala sama, takže nemusela být servilní. Ale oni se dneska neuživí, a jediný, kdo jim ještě může pomoci, jsou vládní struktury. To je to poslední, a jinak se to všechno rozpouští. Média se stávají malými. Jsou to dinosauři mezi malými savci – někde dole jim pod nohama běhají myšky, oni je neberou moc vážně, jenomže těch myšek je hodně, a berou jim zdroje, berou jim peníze.

Takže, já si nemyslím, že to je tak, že by tenkrát byli novináři statečnější, ale tenkrát si to mohli dovolit. A měli k tomu spoustu důvodů. I šéfredaktoři, a majitelé médií, za to, jak psali pro národ, dělali veřejnou službu, byli velmi dobře placeni, a jejich rozpočet tomu odpovídal. Dneska ať dělají, co dělají, tak struktura je komplikovaná – sociální sítě, počítače, internety, to změnilo tak, že se dá do veřejného prostoru vnést jiný hlas, a to strašně levně. Oni to neumí. Já bych k tomu dal příklad: Včera večer jsem měl rozhovor na KTV s panem Ivanem Smetanou, a on tam měl svůj karavan, natáčel to na mobil, pouštěl to, streamoval to jako live rozhovor. A vedle toho dělala nějaký svůj vstup Česká televize, a přijela hrozná parta lidí, dodávka, čtyři velké kamery, trvalo, než to všechno nainstalovali, a pak reportérka řekla čtyři věty, a zase to všechno sbalili, a někam odjeli. A za chvíli přijel jiný přenosový vůz řešit zase někoho jiného. Vždyť to je strašně drahé. A Smetana to dělá s jedním telefonem. Ale pro veřejnost, pokud si to člověk umí najít, je dneska hodnota už víceméně stejná. Co vidí člověk jiného? Vidí obraz, na kterém všechno rozezná, slyší moderátora, a dozví se od něj všechno, co se dozví přesně i od České televize. Ale vsadím se, že Česká televize za půlhodinový vstup zaplatí tak dvacetkrát tolik peněz, co Smetana za celý den.

Vláda by ze zoufalství mohla udělat něco, co už nebude mít s demokracií nic společného. Ale dlouhodobě to nemůžou ustát.

Martina: Když si přečteš Večerní zprávy od Arthura Haileeho, a vzpomeneš si třeba na dřevní doby CNN, tak tam to smysl mělo, protože CNN byla natolik bohatá, že v podstatě fungovala jako vyšetřovatelé, jako kriminalisté, a samozřejmě jako reportéři především, ale měli za sebou obrovské zázemí, rešerší, profesionálů. To je vlastně dnes už jinak.

Vidlák: Ale to už museli zrušit dávno. Ještě dřív, než ztratili punc hlídacích psů demokracie, a že slouží národu. Ještě dřív, než tento punc ztratili, tak ořezali náklady, protože už na to prostě neměli. To se stalo samo, nebyla to úplně jejich vina. Prostě přišel internet,

a média začala vypadat úplně jinak. Přišla konkurence malých televizí, malých zpravodajství, a lidi se od velkých odtrhli, a šli sledovat něco jiného. Však my jsme taky v 90. letech tady měli tři televizní kanály, byla tady Česká televize, Nova, potom Prima, to bylo všechno. A dneska jsou stovky kanálů.

Martina: Takže ty si myslíš, když už jsme tedy na chvíli zakotvili v Americe, že se televize chovají utilitárně jenom z finančních důvodů, a nedělají to z pilnosti? Protože když se podíváme třeba na to, jakým způsobem fungovala právě CNN, nebo Washington Post v kauze Donalda Trumpa, tak tam museli rezignovat na jakoukoliv poctivou novinářskou práci, a místy mnozí z nich museli opravdu i vědomě lhát? To si myslíš, že je to opravdu jenom čisté prospěchářství, aby přežili?

Vidlák: Spíš si myslím, že to spolu souvisí, že to prospěchářství začalo už dřív, a s tím taky došlo k tomu, že bylo zapotřebí novináře přeškolit, což trvalo nějakou dobu, a teď se to všechno projevuje. Oni to teď už dělají proto, že nemohou jinak, už není cesty zpět. Ale opravdu, já vidím především velká média jako jakési dinosaury, kteří ještě pořád mají z čeho žít, pořád jsou ještě velicí, nedá se jít proti. To není tak, že by je někdo mohl vyzvat na souboj. Vždyť oni pořád tu sílu mají, ale už nemají zdroje – jako rostlinky – už jim zdroje užírá někdo jiný, a užírá jim je tak, že oni mají prostě hlad. A je to vidět na tom, jak vypadají – je to velký dinosaur, ale už je vyhublý, už mu lezou žebra. A ta žebra vidíš všude: Na všem se ořezávají náklady, vidíš to na tom, jak jsou novináři placení, jaké tam musejí mít mladý kluky čerstvě po škole – i na Seznamu se v textech objevuje čím dál víc pravopisných chyb, a to bych řekl i zásadních. To není tak, že někde chybí čárka, háček, nebo je tam překlep, ale už fakt dělají chyby i ve shodách podmětu s přísudkem – úplně běžně. Skoro každý den v nějakém textu už najdeš, že už nemají ani na korektora.

Martina: Neleká tě, když si uvědomíš, kdo v minulosti, jací politici, jací novináři, označovali šmahem všechny opoziční názory za projev extrémismu? Když se vrátím k tomu, jak to teď funguje u nás a jak

bývá okřikována jakákoliv kritika?

Vidlák: Já si myslím, že se to může ještě i vyhrotit a že by to skutečně mohlo dojít do nějakého nového pokusu o opravdovou totalitu. Opravdu. Ale řekl bych, že pokud se to vyhrotí, tak se to vyhrotí ze zoufalství, ne z toho důvodu, že by za tím někdo stál, ale oni prostě nemají jinou možnost. Oni denně ztrácejí pozice.

Už dlouho píšu o tom, že proces, přechod od mainstreamu k alternativě, je naprosto jednosměrný, a to jak politicky, tak mediálně. Zním spoustu lidí, nebo potkal jsem spoustu lidí, kteří mi řekli: „Já jsem ještě nedávno volil ODS.“ Dokonce i takové, kteří řekli: „Já jsem pětikoalici ještě volil, ale teď už nemůžu.“ Ale neznám nikoho, kdo by řekl, že volil Okamuru, on ho zklamal, a teď bude volit Fialu. Zním spoustu lidí, kteří řeknou: „Volil jsem Okamuru, a on mě zklamal.“ Ale nikdo neřekl, že půjde na stranu mainstreamu. Hledá si jiného Okamuru, když to tak řeknu. Tento proces je zcela jednosměrný.

Takže si dovedu představit, že ze zoufalství vlády, a vůbec režimu, a toho všeho, co to vlastně dohromady tvoří, se můžou pokusit udělat něco, co už opravdu nebude mít s demokracií nic společného. Ale nemyslím si, že to můžou dlouhodobě ustát.

Kriminalizace názorů a zavírání za ně je znakem totality. Justice už není nezávislá.

Martina: Ty jsi řekl, že ze zoufalství se možná pokusí o nějakou tvrdou totalitu. Což by znamenalo, že chceš říct, že měkká už tady je?

Vidlák: Vzhledem k tomu, jak je možné dneska kriminalizovat názory, jak je možné někoho za to, co napsal na sociálních sítích, v podstatě natvrdo zavírat, nebo ho soudit, a druhého, který říká vlastně stejné věci, nebo ještě horší, nechávat úplně na pokoji, tak to je znakem totality. Je to znakem toho, že ani justice už dávno není

nezávislá, a dávno to funguje nějak jinak. Oni jsou ještě furt schopní budít zdání práva, ale s právem to má společného stále méně a méně. Začíná to být obyčejný mocenský boj.

Martina: Vidláku, já teď budu tak trošku fabulovat: Představme si, že se na podzim lidé zase sejdou, bude jich pár set, nebo klidně pár desítek, stovek tisíc, ale nebude to ještě ta poslední kapka, o které jsi tady mluvil na začátku. Jenomže potom bude inflace pomalu opadávat, a tudíž i drahota se bude zmírňovat, ne snad proto, že by vláda konečně udělala skutečně nějaké rozumné kroky a opatření, ale prostě proto, že takový bude trend v celé Evropě. Takže to všichni doklepeme do voleb, a v nich lidé rozhodnou, že vláda bude pokračovat, protože pětikoalice se zase slepí dohromady, možná už nebude ve Sněmovně těch sto osm hlasů, možná bude mít sto jeden hlas, ale bude pokračovat. Umíš si to představit? A nevyprchá třeba z tebe všechna energie, takže si řekneš: „Sakra, přátelé, já jsem skončil. Tohle fakt nemá cenu.“

Vidlák: Ne. Já tu nejsem od toho, nebo svůj úkol nevidím v tom, že bych měl svrhnout vládu, protože si dovedu představit, že veškeré příčiny, proč je teď zapotřebí vládu svrhnout, tady zůstanou. Ty nikam nezmizí. To opravdu není o vládě. Ona se toho jenom chopila mimořádně špatným způsobem. Ale, kdybych teď fabuloval obráceně: Na podzim přijdou protesty, v národě se něco vzedme, a všichni si to uvědomí, tahle vláda bude opravdu svržena, a přijdou nějaké rychlé předčasné volby a v nich uspěje úplně jiná garnitura, kterou si ani třeba nedovedeme představit, a splní se naše nejdivočejší sny. Tak změní se něco? Přestanou odcházet dividendy do zahraničí? Přestaneme přicházet o těch 400 miliard? Změní se naše pozice v Evropě? Nebude pořád tlak ze všech zahraničních kancléřství a ambasád? Řeknou novému premiérovi: „Tak pane premiére, gratulujeme, že jste zvítězil v předčasných volbách, ale tohle, tohle a tohle zůstane stejné, tanky koupíte, letadla koupíte, všechno uděláte, do války s námi půjdete. A jestli ne, tak proti vám

spustíme obrovskou mediální kampaň, řekneme Volkswagenu, aby tady zrušil Škodovku, a tak dále a tak dále.“ Vždyť se nic po téhle stránce nezmění.

Takže moje snaha není ani tak v tom, jako nutně muset sesadit vládu, nebo že by moje snaha končila tím, že se konečně podaří sesadit vládu. Moje snaha spočívá v tom, že musíme udělat přesně to samé, co bylo před třiceti lety nastoleno na druhé straně. Musíme přece vybudovat podpůrné struktury, díky kterým bude víceméně jedno, kdo je ve vládě, a budou to naše struktury, které skutečně budou sloužit tomuhle národu. Ale národ si je bude také muset sám holt znovu zaplatit, protože to jinak nepůjde, nikdo nám na to peníze ze zahraničí nedá. My potřebujeme, aby premiér, až přijde na americkou ambasádu, a tam mu řeknou, co má dělat, řekl: „Já to dělat nebudu.“ A oni řeknou: „My proti vám spustíme mediální kampaň v České televizi.“ A on řekne: „To klidně udělejte, ale my tady máme tolik alternativních malých médií, že se tato kampaň mine účinkem. Já jsem schopen mluvit k národu úplně jinak, takže to s národem nehne. Pánové, vy už nemáte kde dělat kampaň.“ Nebo kdyby někde jinde zase došlo na nějaké jednání, a oni řeknou: My teď všechny naše obchodní řetězce, které u vás ovládly maloobchod, stáhneme ze země. Spustíme kampaň, budeme vyhrožovat, a zlikvidujeme vás, pane premiére, protože naše řetězce začnou jít proti vaší politice.“ No, tak v té chvíli potřebujeme, ať tam je kterýkoliv premiér, aby řekl: „Tak to zkuste. My tady máme vybudovanou už úplně novou strukturu, máme tady spoustu malých podnikatelů, a ti se třesou, až vaše obchodní řetězce udělají podobnou chybu, a vyklidí pozice.“

Vždyť to je přesně to, co se teď stalo v Rusku. Západní firmy z velké arogance opustily ruský trh, a tento trh byl bez problému vyplněn. Vždyť přece něco takového potřebujeme i my. Možná v jiném duchu, holt nejsme Rusové, tam to funguje malinko jinak. Ale tohle přece musí být, aby si náš premiér mohl říct, že to vlastně vůbec nevadí a že to bude malá škoda, když tito, kteří nás dneska drží pod krkem,

tuto kampaň spustí. Takže můj úkol není v tom svrhnout primárně vládu. Je rozumné na ni dělat tlak, ale můj úkol je v tom, abychom si vybudovali vlastní, nové, moderní, dynamičtější struktury, které budou schopny stále lépe čelit těm dinosaurům.

Andrej Babiš je prozápadní a pro trendy EU, ale dělá to neochotně, a snaží se nechat si za to zaplatit. Premiér Fiala to dělá rád a zadarmo.

Martina: Rozumím tomu tedy tak, když to hrubě zestručním, že v současné situaci, jak máme nastavená pravidla, je téměř jedno, kdo je u vesla? Protože každý by to v podstatě dělal úplně stejně špatně?

Vidlák: Já už jsem dlouho psal o tom, že my si ve volbách vybíráme pouze premiéra, který buďto půjde v čele těchto trendů, a nadšeně ještě bude zrychlovat, nebo to bude dělat neochotně a za úplatu, což bych řekl, že přesně ilustruje rozdíl mezi současným premiérem, a minulým premiérem. Andrej Babiš je také zcela prozápadní, ale stojí vzadu, dělá to neochotně, a snaží se nechat si za to zaplatit. Ale nikdy se nepostavil proti trendu Evropské unie, nikdy se nepostavil proti západní orientaci, jenom se snažil nechat si to zaplatit, ale spíš stál vzadu, a nesnažil se lézt do čela. Současný premiér to dělá rád a zadarmo.

Martina: Umíš si představit, že pětikoalice vyhraje příští volby? Třeba i proto, co jsem tady říkala? Nebo například Lukáš Kovanda přímo říká, že inflace se v Česku už příští rok propadne na jedno procento, prognózuje to největší švýcarská banka, což by pětikoalici mohlo vyhrát volby. Umíš si to představit?

Vidlák: Řekl bych to asi tak, že pokud pětikoalice vyhraje příští volby, tak to nebude kvůli krokům, které dělá ona sama, ale kvůli trendům, které nastanou někde jinde a zcela nezávisle na nich. Ano, dovedu si představit, pokud veškeré příčiny, proč chodí dneska lidi na demonstrace, proč volají po odvolání téhle vlády, zmizí, tak nebude žádný důvod, aby vládu nenechali na pokoji.

Současná vláda je první, která se hrdě hlásí k tomu, že neslouží tomuto národu. Nejpřesnějším vyjádřením „evropských hodnot“ je Jakub Janda.

Martina: No, ale asi těžko zmizí, vzhledem k tomu, že náš státní rozpočet se každý den propadá do hlubších problémů. Jen za prvních pět měsíců schodek dosáhl 270 miliard, a na celý rok přitom vláda plánovala deficit 295, takže to už trošičku připomíná posměšné hlášky za minulého režimu, že u nás je to jako v zemi, kde se včera snědlo to, co se mělo sníst zítra. Takže toto určitě nezmizí. Co dalšího ti na krocích vlády vadí úplně nejvíce, ať jsme opravdu konkrétní?

Vidlák: Všeobecně bych asi řekl, že mi na vládě vadí především to, že je to opravdu první vláda, která se hrdě hlásí k tomu, že neslouží tomuto národu. V mnoha jejich veřejných vyjádřeních to zaznělo, tuším, že to byl pan Skopeček, ale možná že ne, ale prostě slyšel jsem to: „Ano, my nemůžeme nic udělat s naší elektřinou, která je drahá, protože bychom tím poškodili Německo.“ No a co?! Němci si mají řešit svou energetiku, my si máme řešit svou. To přece není žádná pomoc, že máme pomáhat Německu. Ale přesto se to tak stalo, a slyšíme to téměř denně.

Mně na vládě vadí prostě to, že neslouží tomuhle národu, kdežto náš národ začal sloužit nějaké velkolepé evropské, atlantické, prostě nějaké myšlence... Vždycky, když mluvím o evropských hodnotách, tak si představuju Jakuba Jandu – to je podle mě nejpřesnější vyjádření toho, čemu vlastně tahle vláda slouží. To jsou podle mě ty „evropské hodnoty“.

Martina: Mimochodem, kdykoliv vidím nějaké záběry z nejrůznějších ministerstev, tak tam skoro vždycky Jakub Janda je. Kamery ho prostě milují.

Vidlák: A vidíš, jak jsou důležité podpůrné struktury, něco takového, jako Jakub Janda – a on tam je, a ono to funguje. Ono jim to funguje. A naším úkolem ani tak fakt není vláda, to není náš úplně největší

problém. Náš problém jsou ty struktury, které ji drží. A proto my asi nedokážeme jejich struktury, které si vybuďovali, a jsou pevné, zrušit. Musíme si vybudovat vlastní.

Naše vláda plní zadání, které dostala odjinud. A zřejmě ještě není hotovo.

Martina: Ale přesto, po všech protestech, které proběhly, po všech zveřejněných statistikách, ve kterých se Česká republika pod touto vládou v mnoha oblastech ocitla na samotném chvostu ve schopnosti řešit problémy – vezměme v úvahu drahotu energií, potravin, ale i dalšího zboží – pokud má vláda pud sebezáchovy, tak jak je možné, že se chová, jako by to neviděla? Jak je možné, že se chová, jako by si nevšimla toho, že likviduje živnostníky, že likviduje střední třídu? A opatření, která chystá, mohou toto dílo zkázy ještě urychlit?

Vidlák: Takhle bych se mohl zeptat úplně stejným způsobem: „Copak třeba prezident Zelenskyj nevidí, kolik Ukrajinců umírá na frontě, a nemá to žádný smysl?“ Ne, zadání jde odjinud. Já myslím, že oni to dobře vidí, nebo že jsou si toho vědomi. Možná před tím zavírají oči, protože to je nejsnazší – obranná reakce je zavírat oči a tvářit se, že to neexistuje. Ale prostě oni plní zadání, které dostali jinde, a na něm pracují. A zřejmě ještě není hotovo, takže zatím tam pořád jsou. Podle mě na Slovensku už hotovo bylo, takže vidíš, že vláda tam padla. Teď měli nějakou úřednickou, a budou mít volby, a teprve nyní zjišťují, jaké nadělení to možná bude. Ale já bych se nedivil, že tam ještě uvidíme, přesně od struktur, které tam také byly vybudovány, stejně jako u nás, že proti Robertu Ficovi, který je teď nejvážnějším kandidátem na odpor, jsme ještě neslyšeli poslední slovo.

Martina: V této souvislosti mi řekni, co ti vadí na krocích a postojích opozice? Abychom nekritizovali jen vládu.

Vidlák: Kdybych to měl vzít postupně, tak na naší nejsilnější opoziční straně, hnutí ANO, mi nejvíc vadí to, že mám trochu pocit, že nevědí, koho mají za své voliče. Oni to asi dělají dobře z hlediska

politického řemesla. Ale abych řekl pravdu, kdybych to měl říct Andreji Babišovi, tak mu řeknu: „Vy jste dobrý politik, ale já bych potřeboval, abyste byl státník.“ Tak to bych řekl, že mi třeba vadí. Co mi vadí na SPD? Mám pocit, že jsou strašně spokojení s tím, co mají, a nechtějí vyhrát, nechtějí zvítězit. Nevidím tam žádný esprit, že chtějí, že by se chtěli zvětšit, chtěli by mít dvacet, třicet procent, že by se připravovali na vládu.

Martina: Lenivost? Moc zodpovědnosti?

Vidlák: Nevím. Nebo vědomí toho, že se toho víc udělat nedá. Není to snadné. Tomio Okamura dokázal svou stranu v podstatě postavit dvakrát. Jednou o ni málem přišel, a možná jenom došel k tomu, že to je maximum možného, a už to nechce zkoušet dál. Prostě už ví, že to nejde. U mimoparlamentní opozice bych řekl, že tam se to teprve formuje. Tam se teprve ukáže, jaké to bude, co dokážou, nebo nedokážou. Jediné, a to bych řekl jako pozitivní, že to zatím vypadá – pokud všechno půjde tak, jak je naplánováno, nebo jak by to mělo být, pokud nedojde na předčasné volby – že mimoparlamentní opozice bude mít nejprve čtvrtfinále v době evropských voleb, pak semifinále v podobě krajských voleb, a pak teprve přijdou ty důležité volby. Takže oni se budou muset hodně snažit, a budou mít dost času ukázat, co v nich doopravdy je, dřív než dojde opravdu na lámání chleba.

Martina: Ty jsi teď řekl „semifinále“ v podobě krajských voleb. Ty, jakožto Vidlák, člověk, který ví, jak důležitá je samospráva, nevnímáš tyto volby jako možná důležitější?

Vidlák: Pokud se budou u nás peníze vybírat tím způsobem, že zaplatíme daně, pošleme je na ministerstvo financí, a to je přeпоšle zpátky, tak je prostě důležité ministerstvo financí, a ne kraje. Kdybychom vybírali daně tak, že se vyberou v obci, a obec z nich něco pošle výš, v kraji něco seberou, a něco z nich pošlou výš, tak

by bylo důležité, jak dopadly komunální volby. Bohužel furt platí, že parlamentní volby jsou nejdůležitější, protože tam se posbírání celý balík peněz z celé České republiky, a nějak se přerozdělí.

Všechny příspěvky s Vidlák

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.